

American Pravda: Putin jako Hitler?, Ron Unz

UR unz.com/runz/american-pravda-putin-as-hitler

March 7, 2022

← Supervirální a důležitý rumb... Ukrajina a bioválečné konspirační teorie →

BlogviewArchiv Rona Unze

American Pravda: Putin as Hitler?

Ron Unz • 7. března 2022

• 7 900 slov • 930 Comments • Odpověď

Sdílejte s Gabem

Audio přehrávač

Démonizace Vladimira Putina jako dalšího Hitlera

Po celá léta významný ruský vědec Stephen Cohen řadil prezidenta Vladimira Putina z Ruské republiky jako nejdůležitějšího světového vůdce počátku dvacátého prvního století. Ocenil obrovský úspěch tohoto muže při

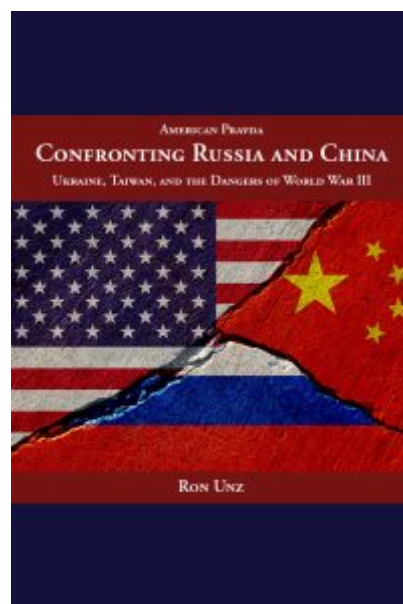

obnově své země po chaosu a bídě v Jelcinových letech a zdůraznil jeho touhu po přátelských vztazích s Amerikou, ale stále více se obával, že vstupujeme do nové studené války, ještě nebezpečnější než ta předchozí.

Již v roce 2017 zesnulý profesor Cohen tvrdil, že žádný zahraniční vůdce nebyl v nedávné americké historii tak osočován jako Putin a ruská invaze na Ukrajinu před dvěma týdny exponenciálně zvýšila intenzitu takových mediálních udání, což téměř odpovídalo hysterii. naše země zažila před dvěma desetiletími po útoku 11. září na New York City. Larry Romanoff poskytl užitečný katalog některých příkladů.

Až donedávna se tato extrémní démonizace Putina z velké části omezovala na demokraty a centristy, jejichž bizarní narativ Russiagate ho obviňoval z dosazení Donalda Trumpa do Bílého domu. Reakce se však nyní stala zcela dvoustrannou, protože nadšený podporovatel Trumpa Sean Hannity nedávno použil svůj pořad *na FoxNews* v hlavním vysílacím čase, aby vyzval k Putinově smrti, k výkřiku se brzy přidal senátor Lindsey Graham., žebříček republikánů v senátním soudním výboru. Jsou to ohromující hrozby vůči muži, jehož jaderný arzenál by mohl rychle vyhladit většinu americké populace, a zdá se, že tato rétorika nemá v naší poválečné historii obdoby. Ani v nejtemnějších dnech studené války si nevzpomínám, že by takové veřejné nálady byly namířeny vůči SSSR nebo jeho nejvyššímu komunistickému vedení.

V mnoha ohledech byla reakce Západu na ruský útok blíže vyhlášení války než pouhému návratu ke konfrontaci ze studené války. Ruské obrovské zahraniční rezervy držené v zahraničí byly zabaveny a zmrazeny, jeho civilní letecké společnosti byly vyloučeny ze západního nebe a jeho přední banky odpojeny od globálních finančních sítí. Bohatým ruským soukromým občanům byl zabaven

majetek, národnímu fotbalovému týmu byl zakázán vstup na mistrovství světa a dlouholetý ruský dirigent Mnichovské filharmonie byl vyhozen za to, že odmítl udat svou vlastní zemi. Taková mezinárodní odvěta proti Rusku a jednotlivým Rusům se zdá krajně nepřiměřená. Boje na Ukrajině si dosud vyžádaly minimální smrt nebo zničení, zatímco různé další velké války posledních dvou desetiletí, mnohé z nich amerického původu, zabily miliony a zcela zničily několik zemí, včetně Iráku, Libye a Sýrie. Ale globální dominance americké mediální propagandy vyvolala velmi odlišnou lidovou odezvu, která vyvolala toto pozoruhodné crescendo nenávisti.

Nejbližší paralelou, která přichází na mysl, by skutečně bylo americké nepřátelství namířené proti Adolfu Hitlerovi a nacistickému Německu po vypuknutí druhé světové války, jak naznačují rozšířená srovnání mezi Putinovou invazí na Ukrajinu a Hitlerovým útokem na Polsko v roce 1939. Jednoduché vyhledávání na Googlu pro „Putin a Hitler“ vrátí desítky milionů webových stránek s nejlepšími výsledky od nadpisu článku *Washington Post* po tweety hvězdy pop music Stevie Nickse . Už v roce 2014 zdokumentoval Andrew Anglin z *Daily Stormer* vznikající mem „Putin je nový Hitler“.

Ačkoli jsou tyto analogie mezi Putinem a Hitlerem nesmírně populární, jen stěží zůstaly nezpochybnitelné a některá média, jako je *London Spectator* , silně nesouhlasila a tvrdila, že Putinovy strategické cíle byly dosti omezené a rozumné.

Mnoho střízlivě smýšlejících strategických analytiků totéž podrobně uvedlo a velmi příležitostně se jejich opačným názorům podařilo proklouznout přes mediální blokádu.

Ačkoli se *FoxNews* stala jedním z nejzběsileji nepřátelských k Rusku, nedávný rozhovor s jedním z jejich pravidelných hostů poskytl velmi odlišný pohled. Plukovník Douglas Macgregor byl bývalý vrchní poradce Pentagonu a důrazně vysvětlil, že Amerika strávila téměř patnáct let tím, že ignorovala nekonečná Putinova varování, že nebude tolerovat členství Ukrajiny v NATO, ani rozmístění

strategických raket na své hranici. Naše vláda nevěnovala pozornost jeho explicitním červeným liniím, takže Putin byl nakonec nucen jednat, což vedlo k současné pohromě:

Watch Video At: <https://youtu.be/1lasT-5Mrpk>

Prof. John Mearsheimer z Chicagské univerzity, jeden z našich nejuznávanějších politologů, strávil mnoho let tím, že vyjadřoval přesně tytéž body a obviňoval Ameriku a NATO z doutnající ukrajinské krize, ale jeho varování byla naším politickým vedením naprosto ignorována. Média. Jeho hodinová přednáška vysvětlující tyto nepříjemné skutečnosti seděla v tichosti na Youtube šest let a přitahovala relativně malou pozornost, ale pak náhle explodovala v popularitě během posledních několika týdnů, jak se rozvíjel konflikt, a nyní dosáhla celosvětového publika více než 17 milionů. Jeho další přednášky na Youtube, některé docela nedávné, sledovaly další miliony.

Watch Video At: <https://youtu.be/JrMiSQAGOS4>

Tak masivní celosvětová pozornost nakonec donutila naše média, aby si toho všimla, a *New Yorker* si vyžádal rozhovor s Mearsheimerem, který mu umožnil vysvětlit svému nevěřícímu tazateli, že americké akce jasně vyvolaly konflikt. Před pár lety se tentýž tazatel zesměšnil

profesora Cohena za to, že pochybuje o realitě Russiagate, ale tentokrát vypadal mnohem ohleduplněji, možná proto, že rovnováha mediální síly byla nyní obrácena; 1,2 milionu předplatitelů jeho časopisu bylo zastíněno globálním publikem, které poslouchalo názory na jeho téma.

Proč John Mearsheimer obviňuje USA z krize na Ukrajině

Isaac Chotiner • *The New Yorker* • 1. března 2022 • 3 900 slov

Bývalý analytik Ray McGovern během své dlouhé a význačné kariéry v CIA řídil sovětskou politiku a sloužil také jako prezidentský zpravodaj, takže za jiných okolností by on nebo někdo jemu podobný v současnosti radil prezidentu Joe Bidenovi. Místo toho se před několika dny připojil k Mearsheimerovi a prezentoval své názory ve video diskusi pořádané Výborem pro republiku. Oba přední experti se shodli na tom, že Putin byl zatlačen za všechny rozumné meze, což vyvolalo invazi.

Watch Video At: https://youtu.be/ppD_bhWODDc

Před rokem 2014 byly naše vztahy s Putinem poměrně dobré. Ukrajina sloužila jako neutrální nárazníkový stát mezi Ruskem a zeměmi NATO, s populací rovnoměrně rozdělenou mezi prvky

nakloněné Rusku a Západu a její zvolená vláda oscilovala mezi oběma tábory.

Ale zatímco se Putinova pozornost soustředila na olympijské hry v Soči v roce 2014, pro-NATO převrat svrhl demokraticky zvolenou proruskou vládu, s jasným důkazem, že ho zorganizovala Victoria Nuland a další neocons seskupení kolem ministryně zahraničí Hillary Clintonové. Na ukrajinském poloostrově Krym se nachází klíčová ruská námořní základna Sevastopol a pouze Putinova rychlá akce ji umožnila zůstat pod ruskou kontrolou a zároveň poskytoval podporu pro odtržené proruské enklávy v oblasti Donbasu. Minská dohoda později podepsaná ukrajinskou vládou poskytla těmto oblastem autonomii, ale Kyjev odmítl dodržet své závazky a místo toho pokračoval v ostřelování oblasti, což způsobilo vážné ztráty obyvatelům, z nichž mnozí měli ruské pasy. Diana Johnstone výstižně charakterizovala naši politiku jako let ruského návnady na medvědy .

Jak přesvědčivě tvrdili Mearsheimer, McGovern a další pozorovatelé, Rusko napadlo Ukrajinu až poté, co naše americké vedení takové nekonečné provokace a varování vždy ignorovalo nebo odmítlo.

Možná poslední kapkou bylo nedávné veřejné prohlášení ukrajinského prezidenta Volodymyra Zelenského, že má v úmyslu získat jaderné zbraně. Jak by Amerika reagovala, kdyby byla demokraticky zvolená proamerická vláda v Mexiku svržena převratem podporovaným Čínou, přičemž nová zuřivě nepřátelská mexická vláda by roky zabíjela americké občany ve své zemi a pak konečně oznámila plány na získání jaderného arzenálu? ?

Navíc někteří analytici, jako je ekonom Michael Hudson, silně podezřívají , že americké živly záměrně vyprovokovaly ruskou invazi z geostrategických důvodů, a Mike Whitney předložil podobné argumenty ve sloupku , který se stal supervirálním a nashromáždil více než 800 000 zobrazení stránek. Plynovod Nord Stream 2 přivádějící ruský zemní plyn do Německa byl v loňském roce konečně dokončen a měl být uveden do provozu, což by výrazně zvýšilo euroasijskou ekonomickou integraci a ruský vliv v Evropě a zároveň

odstranilo potenciální trh pro dražší americký zemní plyn. . Ruský útok a následná masivní mediální hysterie nyní tuto možnost vyloučily.

Takže ačkoli to byly ruské jednotky, které překročily ukrajinskou hranici, lze jednoznačně říci, že tak učinili až po těch nejextrémnějších provokacích, které mohly být záměrně zamýšleny přesně k tomuto výsledku. Někdy nejsou strany odpovědné za rozpoutání války nutně ty, které nakonec vystřelí jako první.

Hitler a počátky druhé světové války.

Je ironií, že argumenty Mearsheimera a dalších, že Putin byl značně vyprovokován nebo možná dokonce zmanipulován k útoku na Ukrajinu, vyvolávají určité zajímavé historické paralely. Legie ignorantů ze Západu, kteří se bezmyšlenkovitě spoléhají na naše nečestná média, možná odsuzují Putina jako „dalšího Hitlera“, ale myslím si, že se možná nechtěně přiklonili k pravdě.

Před pár měsíci jsem
konečně přečetl vynikající
svazek Gerda Schultze-
Rhonhofa z roku 2011 ,
který analyzuje roky před
vypuknutím druhé světové
války, dílo, které bych vřele
doporučil. Autor prožil
svou kariéru plně
mainstreamového
profesionálního vojáka,
před odchodem do
důchodu se dostal do
hodnosti generálmajora
německé armády a jeho
líčení evokovalo děsivé
paralely se současným
konfliktem s Ruskem.

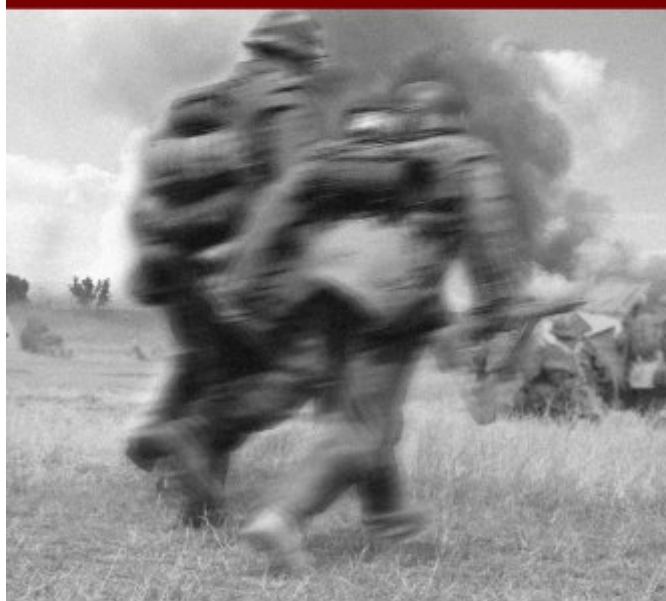
Jak většina z nás ví, druhá světová válka začala, když Německo v roce 1939 zaútočilo na Polsko nad Gdaňskem, téměř výhradně německým pohraničním městem ovládaným Poláky. Méně známé však je, že Hitler ve skutečnosti vynaložil obrovské úsilí, aby se vyhnul válce a urovnal tento spor, strávil mnoho měsíců neplodnými jednáními a nabízel extrémně rozumné podmínky. Německý diktátor skutečně učinil četné ústupky, o kterých žádný z jeho demokratických

výmarských předchůdců nebyl ochoten uvažovat, ale všechny byly odmítnuty, zatímco provokací přibývalo, dokud se válka s Polskem nezdála jedinou možnou možností. A stejně jako v případě Ukrajiny se politicky vlivné prvky na Západě téměř jistě snažily tuto válku vyprovokovat a použili Danzig jako jiskru k zažehnutí konfliktu podobně, jako by mohl být Donbas použit k vynucení Putinovy ruky. Měli bychom uznat, že v mnoha ohledech je standardní historický příběh druhé světové války pouze ztuhlou verzí mediální propagandy té doby. Pokud by bylo Rusko poraženo a zničeno v důsledku současného konfliktu, můžeme si být jisti, že následující historické knihy by Putina a všechna rozhodnutí, která učinil, naprosto démonizovaly.

1939 - THE WAR THAT HAD MANY FATHERS

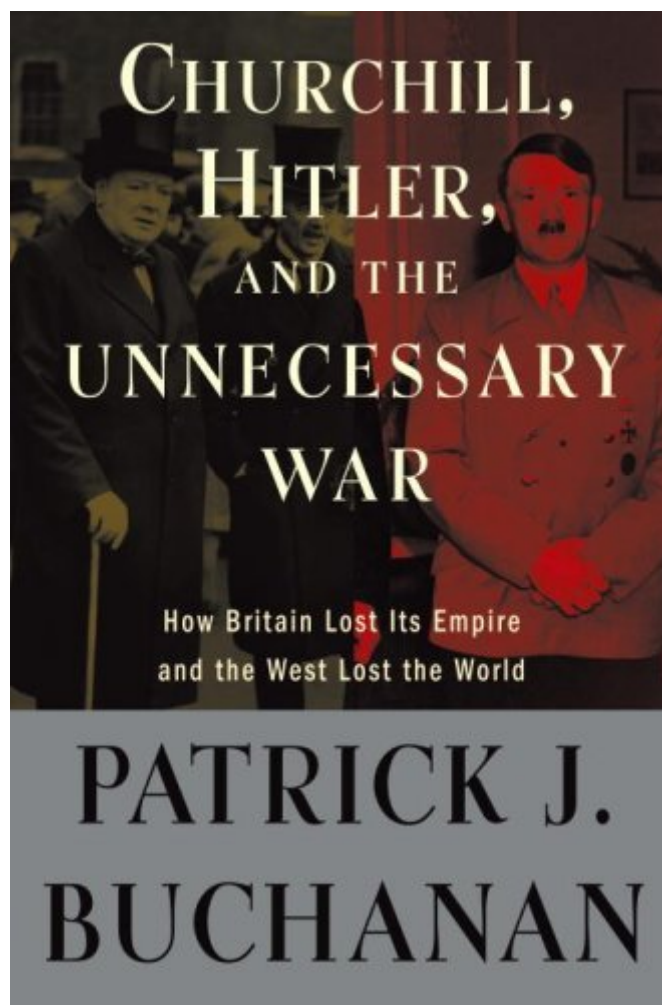
THE LONG RUN-UP TO THE SECOND WORLD WAR

by Gerd Schultze-Rhonhof

Ačkoli na mě velmi zapůsobila pečlivě podrobná analýza okolností vedoucích k vypuknutí války v roce 1939 Schultze-Rhonhofa, jeho vyprávění pouze posílilo mé dosavadní názory, které již byly ve zcela podobném duchu.

Například v roce 2019 jsem použil kontroverzní bestseller Pata Buchanana z roku 2008 o druhé světové válce jako výchozí bod pro velmi dlouhou a podrobnou diskusi o skutečném původu tohoto konfliktu:

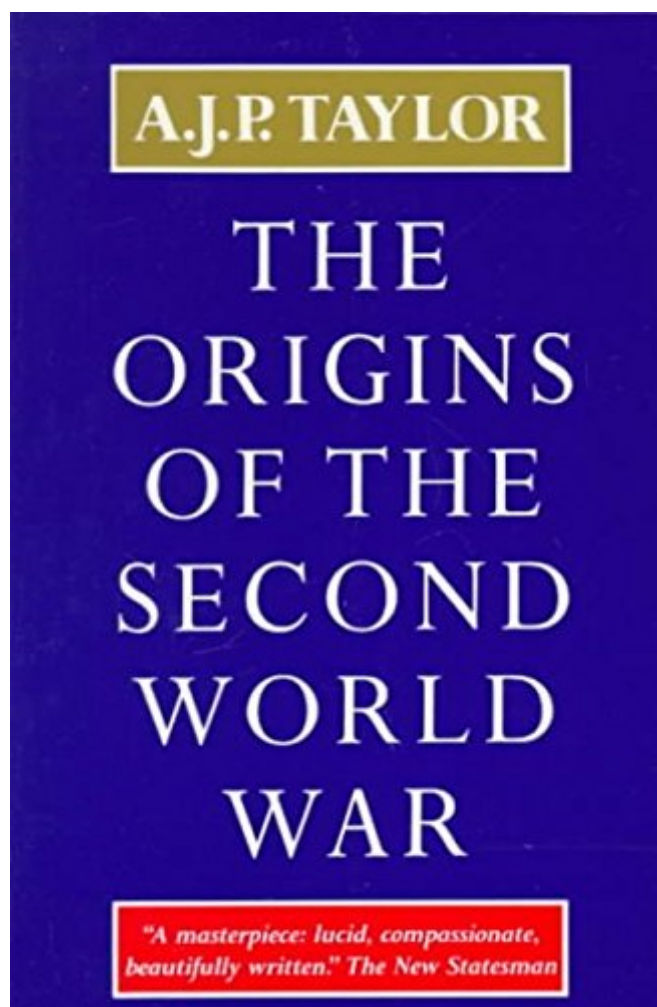

Převážná část knihy se však soustředila na události, které vedly k druhé světové válce, a právě tato část inspirovala McConnella a jeho kolegy k takové hrůze. Buchanan popsal pobuřující ustanovení Versailleské smlouvy uvalené na padlé Německo a odhodlání všech následujících německých vůdců to napravit. Ale zatímco jeho demokratičtí výmarští předchůdci selhali, Hitlerovi se podařilo uspět, převážně blufováním, a zároveň anektovat německé Rakousko a německé Sudety Československo, v obou případech s drtivou podporou jejich obyvatel.

Buchanan dokumentoval tuto kontroverzní tezi tím, že těžce čerpal z četných prohlášení předních současných politických osobností, většinou Britů, a také ze závěrů vysoce respektovaných historiků hlavního proudu. Hitlerův poslední požadavek, aby bylo 95 % německého Gdaňsku vráceno Německu přesně tak, jak si jeho obyvatelé přáli, byl naprosto rozumný a pouze strašlivá diplomatická chyba Britů přiměla Poláky k odmítnutí žádosti, čímž vyprovokovala válku. Pozdější rozšířené tvrzení, že Hitler se snažil dobýt svět, bylo naprosto absurdní a německý vůdce ve skutečnosti vynaložil veškeré úsilí, aby se vyhnul válce s Británií nebo Francií. Ve skutečnosti byl k Polákům obecně docela přátelský a doufal, že získá Polsko jako německého spojence proti hrozbě Stalinova Sovětského svazu.

Ačkoli mnoho Američanů mohlo

být šokováno tímto popisem událostí, které vedly k vypuknutí druhé světové války, Buchananovo vyprávění se poměrně dobře shodovalo s mým vlastním dojmem z tohoto období. Jako prvák na Harvardu jsem absolvoval úvodní kurz historie a jedním z primárních požadovaných textů o druhé světové válce byl text AJP Taylora, renomovaného historika Oxfordské univerzity. Jeho slavné dílo z roku 1961 *Origins of the Second World War* velmi přesvědčivě nastínil případ docela podobný případu Buchanana a nikdy jsem nenašel důvod zpochybňovat úsudek mých profesorů, kteří ho zadali. Takže pokud se zdálo, že Buchanan pouze podporuje názory předního oxfordského donu a členů harvardské historické fakulty, nemohl jsem tak docela pochopit, proč by jeho nová kniha byla považována za nezvyklou.

Nedávné 70. výročí vypuknutí konfliktu, který pohltit tolik desítek milionů životů, přirozeně vyvolalo četné historické články a výsledná diskuse mě vedla k tomu, že jsem vyhrabal svou starou kopii Taylorova krátkého svazku, který jsem si znovu přečetl v r. skoro čtyřicet let. Zjistil jsem, že je to stejně mistrovské a přesvědčivé jako v dobách mého koleje na koleji, a zářící obálky naznačovaly určitý okamžitý ohlas, který se tomuto dílu dostalo. *The Washington Post* chválil autora jako „nejprominentnějšího žijícího historika Británie“, *World Politics* to nazval „Silně argumentačně, brilantně napsaný a vždy přesvědčivý,“ *The New Statesman*, přední britský levicový časopis, jej popsal jako „mistrovské dílo: jasné, soucitné, nádherně napsané“ a vznešený *Literární dodatek Times* jej charakterizoval jako „jednoduchý, zničující, mimořádně čitelný a hluboce znepokojující“. Jako mezinárodní bestseller se jistě řadí mezi Taylorovo nejslavnější dílo a snadno chápu, proč bylo stále na mém seznamu povinné četby téměř dvě desetiletí po svém původním vydání.

Přesto, když jsem znovu navštívil Taylorovu přelomovou studii, učinil jsem pozoruhodný objev. Navzdory veškerému mezinárodnímu prodeji a ohlasu kritiky, zjištění knihy brzy vzbudila v určitých čtvrtích obrovské nepřátelství. Taylorovy přednášky v Oxfordu byly po čtvrt století nesmírně populární, ale jako přímý důsledek sporu byl „nejprominentnější žijící historik Británie“ nedlouho poté z fakulty stručně odstraněn. Na začátku své první kapitoly si Taylor všiml, jak zvláštní mu připadá, že více než dvacet let po začátku nejkataklizmatičtější války na světě nebyla vytvořena žádná seriózní historie, která by pečlivě analyzovala propuknutí. Možná, že odvěta, se kterou se setkal, ho vedla k lepšímu pochopení části této hádanky.

Nedávno jsem si znovu přečetl knihu Pata Buchanana z roku 2008, která ostře odsuzovala Churchilla za jeho roli v kataklyzmatické světové válce, a učinil jsem zajímavý objev. Irving jistě patří mezi autoritativní Churchillovy životopisce, protože jeho vyčerpávající dokumentární výzkum je zdrojem tolika nových objevů a jeho knihy se prodávají v milionech. Přesto se Irvingovo jméno ani jednou neobjeví v Buchananově textu ani v jeho bibliografii, i když můžeme mít podezření, že velká část Irvingova materiálu byla „vypraná“ z jiných, sekundárních buchananských zdrojů. Buchanan rozsáhle cituje AJP Taylora, ale nezmiňuje se o Barnesovi, Flynnovi nebo různých dalších předních amerických akademikích a novinářích, kteří byli očištěni za vyjádření současných názorů ne tak odlišných od názorů samotného autora.

Během 90. let se Buchanan zařadil mezi nejvýraznější americké politické osobnosti, měl obrovskou mediální stopu v tisku i televizi a díky svým pozoruhodně silným povstaleckým honbám o republikánskou prezidentskou nominaci v letech 1992 a 1996 upevnil jeho národní postavení. Ale jeho četní ideologičtí nepřátelé neúnavně pracovali, aby ho podkopali, a do roku 2008 byla jeho pokračující přítomnost jako učenec na kabelovém kanálu MSNBC jednou z jeho posledních zbývajících opor významného veřejného mínění. Pravděpodobně poznal, že zveřejnění revizionistické historie druhé světové války by mohlo ohrozit jeho postavení, a věřil, že jakékoli přímé spojení s očištěnými a hanobenými postavami, jako byli Irving nebo Barnes, by jistě vedlo k jeho trvalému vyloučení ze všech elektronických médií.

Před deseti lety na mě Buchananova historie docela zapůsobila, ale následně jsem si o té době hodně přečetl a podruhé jsem byl poněkud zklamán. Kromě jeho často svižného, rétorického a neučeného tónu moje nejostřejší kritika nesměřovala ke kontroverzním postojům, které zaujal, ale k dalším kontroverzním tématům a otázkám, kterým se tak pečlivě vyhýbal.

Snad nejzřetelnější z nich je otázka skutečného původu války, která zničila velkou část Evropy, zabila asi padesát nebo šedesát milionů a dala vzniknout následné éře studené války, v níž komunistické režimy ovládaly polovinu celé Evropy. Euroasijský světový kontinent. Taylor, Irving a mnozí další důkladně odhalili směšnou mytologii, že příčina spočívala v Hitlerově šílené touze po dobytí světa, ale pokud německý diktátor zjevně nesl jen malou odpovědnost, existoval skutečně nějaký skutečný viník? Nebo vznikla tato masivně destruktivní světová válka poněkud podobným způsobem jako její předchůdkyně, kterou naše konvenční historie považuje za většinou kvůli sbírce chyb, nedorozumění a bezmyšlenkovité eskalace?

Během třicátých let byl John T. Flynn jedním z nejvlivnějších amerických progresivních novinářů, a přestože začínal jako silný zastávce Roosevelta a jeho New Dealu, postupně se stal ostrým kritikem a dospěl k závěru, že různé vládní plány FDR se nepodařilo oživit. americká ekonomika. Pak v roce 1937 nový ekonomický kolaps zvýšil nezaměstnanost zpět na stejnou úroveň, jako když prezident poprvé vstoupil do úřadu, což potvrdilo Flynnova v jeho tvrdém verdiktu. A jak jsem psal loni:

Flynn skutečně tvrdí, že koncem roku 1937 se FDR obrátila k agresivní zahraniční politice zaměřené na zapojení země do velké zahraniční války, především proto, že věřil, že je to jediná cesta z jeho zoufalé ekonomické a politické škatulky, a nikoli úskok. neznámý mezi národními vůdci v celé historii. Ve svém sloupku z 5. ledna 1938 *Nová republika* upozornil své nevěřící čtenáře na rýsující se vyhlídky na rozsáhlou námořní armádu a válčení na obzoru poté, co se mu přední Rooseveltův poradce soukromě pochlubil, že velký záchvat „vojenského keynesiánství“ a velká válka vyléčí zdánlivě nepřekonatelné ekonomické problémy. V té době se zamýšleným cílem zdála válka s Japonskem, možná kvůli latinskoamerickým zájmům, ale vývoj událostí v Evropě brzy přesvědčil FDR, že podněcování všeobecné války proti Německu je nejlepším řešením. Zdá se, že paměti a další historické dokumenty získané pozdějšími badateli obecně podporují Flynnova obvinění tím, že naznačují, že Roosevelt nařídil svým diplomatům, aby vyvíjeli obrovský tlak na britskou i polskou vládu, aby se vyhnuli jakémukoli vyjednanému urovnání s Německem.

Poslední bod je důležitý, protože důvěrným názorům těch, kteří jsou nejbližší důležitým historickým událostem, by měla být přiznána značná důkazní váha. V nedávném článku John Wear shromáždil četná soudobá hodnocení, která zapletla FDR jako klíčovou postavu při organizování světové války svým neustálým tlakem na britské politické vedení, což je politika, o které soukromě dokonce připustil, že by mohla znamenat jeho obžalobu, pokud by byla odhalena. Mimo jiné svědectví máme vyjádření polského a britského velvyslance ve Washingtonu a amerického velvyslance v Londýně, kteří také přešli na souhlasný názor samotného premiéra Chamberlaina. Německé zachycení a zveřejnění tajných polských diplomatických dokumentů v roce 1939 již odhalilo mnohé z těchto informací a William Henry Chamberlin potvrdil jejich pravost ve své knize z roku 1950. Ale protože mainstreamová média nikdy žádnou z těchto informací nezveřejnila, zůstávají tato fakta i dnes málo známá.

Skrytá židovská role při organizování těchto konfliktů

Rooseveltovy ekonomické problémy ho přivedly k tomu, aby usiloval o zahraniční válku, ale pravděpodobně to bylo zdrcující židovské nepřátelství k nacistickému Německu, které ho nasměrovalo tímto konkrétním směrem. Důvěrná zpráva polského velvyslance v USA citovaná Johnem Wearem poskytuje pozoruhodný popis politické situace v Americe na počátku roku 1939:

Ve Spojených státech nyní převládá pocit poznamenaný rostoucí nenávistí k fašismu a především kancléři Hitlerovi a všemu, co souvisí s nacionálním socialismem.

Propaganda je většinou v rukou Židů, kteří ovládají téměř 100 % [] rozhlasu, filmu, denního a periodického tisku. I když je tato propaganda extrémně hrubá a prezentuje Německo co nejčerněji – především je využívána náboženská perzekuce a koncentrační tábory – je tato propaganda přesto extrémně účinná, protože zdejší veřejnost je naprosto ignorantská a o situaci v Evropě nic neví.

V současnosti většina Američanů považuje kancléře Hitlera a národní socialismus za největší zlo a největší nebezpečí ohrožující svět. Zdejší situace poskytuje vynikající platformu pro řečníky všeho druhu, pro emigranty z Německa a Československa, kteří mnoha slovy a nejrůznějšími pomluvkami burcují veřejnost. Chválí americkou svobodu, kterou staví do kontrastu s totalitními státy.

Je zajímavé poznamenat, že v této mimořádně dobře naplánované kampani, která je vedena především proti nacionálnímu socialismu, je Sovětské Rusko téměř úplně eliminováno. Sovětské Rusko, pokud je vůbec zmíněno, je zmiňováno přátelsky a věci jsou prezentovány tak, že by se zdálo, že Sovětský svaz spolupracoval s blokem demokratických států. Díky chytré propagandě jsou sympatie americké veřejnosti zcela na straně Rudého Španělska.

Vzhledem k velkému zapojení Židů do financování Churchilla a jeho spojenců a také k řízení americké vlády a veřejnosti směrem k válce proti Německu nesly organizované židovské skupiny pravděpodobně hlavní odpovědnost za vyprovokování světové války, a to si jistě uvědomovala i většina znalých jednotlivců. v době, kdy. Deník Forrestal Diaries zaznamenal velmi výmluvné prohlášení našeho velvyslance v Londýně: „Říká, že Chamberlain prohlásil, že Amerika a Židé donutili Anglii do války.

ballito
STOCKINGS

Daily Express

Today's Weather: Fair. 59-64.

NO. 16338. FRIDAY, MARCH 24, 1933. ONE PENNY.

St IVEL
CHEESE
Aids digestion
2s. 6d. 6s. 3d. each
10s. 6d. 12s. 6d. each
Wholesale and Retail Dealers

JUDEA DECLARES WAR ON GERMANY
Jews Of All The World Unite In Action

BOYCOTT OF GERMAN GOODS
MASS DEMONSTRATIONS IN MANY DISTRICTS
DRAMATIC ACTION

HIGHER WAGES FOR STEEL WORKERS
AN INCREASE OF THREE SHILLINGS A WEEK

MR. MacDONALD EXPLAINS HIS TOUR
"PEACE CAN BE KEPT IN EUROPE"

New "Sweep" Bill In The Dail

MR. RAMSAY MACDONALD faced a crowded House of Commons yesterday afternoon when he spoke about his visit to Paris, Geneva, and Rome, and his talks with Signor Mussolini.

LATE NEWS

MR. DE VALERA

THE BIRTH OF AN IDEA

BRIGHT SPOT IN A BLACK TOWN

THE "Daily Express" has

"Daily Express" Special Political Correspondent.
All Israel is uniting in wrath against the Nazi onslaught on the Jews in Germany.

Pokračující boj mezi Hitlerem a mezinárodním židovstvem přitahoval značnou pozornost veřejnosti po celá léta. Během svého politického vzestupu Hitler stěží skrýval svůj záměr vytlačit malou německou židovskou populaci ze sevření, které získali nad německými médii a financemi, a místo toho řídit zemi v nejlepším zájmu 99% německé většiny, což byl návrh, který vyprovokoval hořké nepřátelství Židů všude. Ihned poté, co nastoupil do úřadu, přinesly významné londýnské noviny památný titulek z roku 1933 oznamující, že Židé celého světa vyhlásili Německu válku a organizovali mezinárodní bojkot, aby vyhladověli Němce, aby se podřídili.

V posledních letech se poněkud podobné židovské snahy o mezinárodní sankce, jejichž cílem je srazit vzpurné národy na kolena, staly běžnou součástí globální politiky. Ale v těchto dnech se židovská dominance v americkém politickém systému stala tak zdrcující, že namísto soukromých bojkotů jsou takové akce přímo vynucovány americkou vládou. Do jisté míry tomu tak bylo již v 90. letech 20. století v Iráku, ale na přelomu nového století se to stalo mnohem běžnějším.

Přestože naše oficiální vládní vyšetřování dospělo k závěru, že celkové finanční náklady na teroristické útoky z 11. září byly naprosto triviální částky, Bushova administrativa ovládaná Neokonzervativci toho přesto využila jako záminku k vytvoření důležité nové pozice ministerstva financí, náměstka ministra financí. Terorismus a finanční zpravodajství. Tento úřad brzy začal využívat americkou kontrolu nad globálním bankovním systémem a mezinárodní obchod denominovaný v dolarech k vynucení finančních sankcí a vedení hospodářské války, přičemž tato opatření byla obvykle namířena proti jednotlivcům, organizacím a národům považovaným za nepřátelské vůči Izraeli, zejména Íránu, Hizballáhu, a Sýrii.

Možná shodou okolností, ačkoli Židé tvoří pouhých 2 % americké populace, všichni čtyři jednotlivci zastávající tento velmi silný post za posledních 15 let od jeho vzniku – Stuart A. Levey, David S. Cohen, Adam Szubin, Sigal Mandelker – byli Židé. , přičemž nejnovější z nich je izraelským občanem. Levey, první náměstek ministra, začal svou práci za prezidenta Bushe, poté pokračoval bez přestávky po léta za prezidenta Obamy, čímž podtrhl zcela dvoustrannou povahu těchto aktivit.

Většina expertů na zahraniční politiku si jistě uvědomuje, že židovské skupiny a aktivisté sehráli ústřední roli při zahánění naší země do její katastrofální války v Iráku v roce 2003 a že mnoho z těchto skupin a jednotlivců strávilo posledních zhruba deset let prací na podněcování podobného Americký útok na Írán, i když zatím neúspěšně. Zdá se, že to docela připomíná politickou situaci v Británii a Americe z konce 30. let 20. století.

Jedinci pobouření zavádějícím mediálním pokrytím války v Iráku, kteří však vždy ledabyly přijímali konvenční vyprávění o druhé světové válce, by měli zvážit myšlenkový experiment, který jsem navrhl minulý rok:

Když se snažíme porozumět minulosti, musíme si dát pozor, abychom nečerpali z úzkého výběru zdrojů, zvláště pokud se jedna strana nakonec ukázala jako politická vítězná a zcela ovládla pozdější produkci knih a jiných komentářů. Před existencí internetu to byl obzvláště obtížný úkol, který často vyžadoval značné množství vědeckého úsilí, byť třeba jen prozkoumat vázané svazky kdysi populárních periodik. Bez takové pečlivosti však můžeme upadnout do velmi vážné chyby.

Válka v Iráku a její následky byly jistě jednou z ústředních událostí v americké historii během 21. století. Předpokládejme však, že někteří čtenáři měli v daleké budoucnosti k dispozici pouze shromážděné archivy *The Weekly Standard*, *National Review*, op-ed page *WSJ* a *přepisy FoxNews*, aby poskytli své historické chápání tohoto období, možná spolu s knihami napsanými přispěvateli ty vývody. Pochybuji, že by více než malý zlomek toho, co by četli, bylo možné kategorizovat jako vyložené lži. Masivně zkreslené pokrytí, zkreslení, nadsázky a zejména dechberoucí opomenutí by jim ale jistě poskytly výjimečně nerealistický pohled na to, co se vlastně během toho důležitého období stalo.

Další pozoruhodnou historickou paralelou byla zuřivá démonizace ruského prezidenta Vladimira Putina, který vyvolal velké nepřátelství židovských živelů, když svrhl hrstku židovských oligarchů, kteří se pod vlivem opilecké špatné vlády prezidenta Borise Jelcina zmocnili ruské společnosti a zcela ožebračili velká část populace. Tento konflikt zesílil poté, co židovský investor William F. Browder uspořádal kongresem schválení Magnitského zákona, aby potrestal ruské vůdce za právní kroky, které podnikli proti jeho obrovskému finančnímu impériu ve své zemi. Putinovi nejtvrdí neoconští kritici ho často odsuzovali jako „nového Hitlera“, zatímco někteří byli neutrálními pozorovateli se shodli, že žádný zahraniční vůdce od německé kancléřky z 30. let nebyl v amerických médiích tak zuřivě osočován. Viděno z jiného úhlu, může skutečně existovat úzká korespondence mezi Putinem a Hitlerem, ale ne tak, jak se obvykle navrhuje.

Zkušeni jednotlivci si jistě uvědomovali klíčovou roli Židů při organizování našich vojenských nebo finančních útoků proti Iráku, Íránu, Sýrii a Rusku, ale bylo výjimečně vzácné, aby se o těchto faktech zmiňovali významní veřejní činitelé nebo renomovaní novináři, aby nebyli odsouzeni. a hanobili horlivými židovskými aktivisty a médii, kterým dominují. Například před několika lety jediný sugestivní tweet slavné pracovnice CIA proti šíření zbraní Valerie Plameové vyvolal tak obrovskou vlnu pomluvy, že byla nucena rezignovat na svou pozici v prominentní neziskové organizaci. Úzká paralela zahrnující mnohem slavnější postavu se objevila o tři generace dříve:

Tato fakta, nyní pevně stanovená desetiletími vědy, poskytují určitý nezbytný kontext Lindberghově proslulé kontroverznímu projevu na shromáždění America First v září 1941. Při této akci obvinil zejména tři skupiny, že „tlačí tuto zemi k válce[:] Britové, Židé a Rooseveltova administrativa“, a rozpoutala tak obrovskou vlnu mediálních útoků a udání, včetně rozšířených obvinění z antisemitismu a nacistických sympatií. Vzhledem k realitě politické situace představoval Lindberghův výrok dokonalou ilustraci slavného vtipu Michaela Kinsleyho, že „problém je, když politik říká pravdu – nějakou zjevnou pravdu, kterou říkat nemá“. V důsledku toho však Lindberghova kdysi hrdinská pověst utrpěla obrovské a trvalé škody, s hanobením, které se odrazilo po zbývajících třech desetiletích jeho života, a dokonce i mnohem dál. Ačkoli nebyl zcela očištěn z veřejného života, jeho postavení rozhodně nebylo nikdy ani vzdáleně stejné.

S ohledem na takové příklady bychom se neměli divit, že po desetiletí byla tato obrovská židovská účast na organizování druhé světové války pečlivě vynechána z téměř všech následujících historických příběhů, dokonce i z těch, které ostře zpochybňovaly mytologii oficiálního popisu. Index Taylorova ikonoklastického díla z roku 1961 neobsahuje absolutně žádnou zmínku o Židech a totéž platí o předchozích knihách Chamberlina a Grenfella. V roce 1953 Harry Elmer Barnes, děkan historických revizionistů, redigoval svůj hlavní svazek zaměřený na zničení nepravdy druhé světové války a opět zde téměř úplně chyběla jakákoli diskuse o židovské roli, pouze část jedné jediné věty a Chamberlainův visící krátký citát objevující se ve více než 200 000 slovech textu.

Zdá se, že dokonce i arci-revizionista David Hoggan pečlivě obcházel téma židovského vlivu. V jeho 30stránkovém rejstříku chybí jakýkoli záznam o Židech a jeho 700 stran textu obsahuje jen roztroušené odkazy. I když cituje výslovná soukromá prohlášení polského velvyslance a britského premiéra, která zdůrazňují obrovskou židovskou roli při propagaci války, pak poněkud pochybně tvrdí, že tato důvěrná prohlášení jednotlivců, kteří událostem nejlépe rozumí, by prostě měla být ignorována.

V populární sérii Harryho Pottera je Lord Voldemort, velký nepřítel mladých kouzelníků, často identifikován jako „Ten, kdo nesmí být pojmenován“, protože pouhá vokalizace těchto několika konkrétních slabik může řečníkovi přinést zkázu. Židé se dlouho těšili obrovské moci a vlivu nad médií a politickým životem, zatímco fanatičtí židovští aktivisté prokazují touhu odsoudit a hanit všechny, kdo jsou podezřelí z nedostatečné přátelskosti vůči jejich etnické skupině. Kombinace těchto dvou faktorů proto vyvolala takový „efekt lorda Voldemorta“ týkající se židovských aktivit u většiny spisovatelů a veřejných osobností. Jakmile si tuto realitu uvědomíme, měli bychom být velmi opatrní při analýze kontroverzních historických problémů, které by mohly obsahovat židovský rozměr.

Démonizace Adolfa Hitlera

Dalším aspektem Schultze-Rhonhofovy důležité studie, který byl pro mě nový, ale dále upevnil mé předchozí závěry, byla jeho analýza Hitlerových veřejných projevů. Ačkoli je německý Führer notoricky líčen jako strašlivý válečný štváč, jeho skutečná prohlášení neposkytují absolutně žádný důkaz o plánech na agresivní válku a

místo toho zdůrazňují důležitost udržení mezinárodního míru za účelem podpory vnitřního německého hospodářského rozvoje. V jiném článku z roku 2019 jsem podobně naznačil , že jakékoli zkoumání současných renomovaných zdrojů odhalí, že Hitler z našich historických knih je pouze groteskní politická karikatura, podobná té, která se nyní stále více kreslí o Putinovi:

Přestože démonické zobrazení německého císaře bylo již několik let po příměří nahrazeno vyváženějším zacházením a po generaci zmizelo, v případě jeho nástupce z druhé světové války k podobnému procesu nedošlo. Skutečně se zdá, že Adolf Hitler a nacisté se dnes v naší kulturní a ideologické krajině vynořují mnohem větší, než tomu bylo bezprostředně po válce, přičemž jejich viditelnost roste, i když se časem vzdalují, což je zvláštní porušení normálních zákonů. perspektivy. Mám podezření, že neformální rozhovory u stolu o problémech druhé světové války, které jsem si užíval se svými spolužáky z Harvard College na počátku osmdesátých let, by dnes byly zcela nemožné.

Transformace „Dobré války“ v sekulární náboženství s označenými monstry a mučedníky může být do jisté míry analogická tomu, co se stalo během konečného rozkladu Sovětského svazu, kdy zjevné selhání jeho ekonomického systému přimělo vládu se stále více obrací k nekonečným oslavám svého vítězství ve Velké vlastenecké válce jako primárnímu zdroji své legitimacy. Reálné mzdy obyčejných amerických dělníků stagnují už padesát let a většina dospělých má dostupné úspory nižší než 500 dolarů, takže toto rozsáhlé zbídačení může nutit naše vlastní vůdce k přijetí podobné strategie.

Ale myslím si, že mnohem větším faktorem byl ohromující růst židovské moci v Americe, který byl již před čtyřmi nebo pěti desetiletími poměrně podstatný, ale nyní je naprosto ohromující, ať už v zahraniční politice, financích nebo médiích. 2% menšina vykonávající bezprecedentní kontrolu nad většinou aspektů naší společnosti a politického systému. Pouze zlomek amerických Židů vyznává tradiční náboženské přesvědčení, takže dvojité uctívání Státu Izrael a holocaust posloužilo k vyplnění této prázdnoty, přičemž jednotlivci a události druhé světové války představovaly mnoho ústředních prvků mýtu, která slouží ke sjednocení židovské komunity. A jako zřejmý důsledek žádná historická postava nestojí v démonologii tohoto sekulárního náboženství výše než legendární Führer a jeho nacistický režim.

Víra založená na náboženském dogmatu se však často ostře rozchází s empirickou realitou. Pohanští druidové mohou uctívat konkrétní posvátný dub a tvrdit, že obsahuje duši jejich opatrovnické dryády; ale pokud strom klepne strom, jeho míza se může zdát jako míza kteréhokoli jiného.

Naše současná oficiální doktrína vykresluje nacistické Německo Adolfa Hitlera jako jeden z nejkrutějších a neúprosně agresivních režimů v dějinách světa, ale v té době tato podstatná fakta zjevně unikala vůdcům národů, se kterými bylo ve válce. *Operace Pike* poskytuje obrovské množství archivního materiálu týkajícího se tajných interních diskusí britského a francouzského vládního a vojenského vedení, a to vše nasvědčuje tomu, že považovali svého německého protivníka za naprosto normální zemi a možná občas litovali, že to udělali. nějak se zapletli do velké války kvůli tomu, co se rovnalo malému sporu o polské hranice.

Koncem roku 1939 vyslal velký americký zpravodajský syndikát Stoddarda, aby strávil několik měsíců ve válečném Německu a poskytl svůj pohled na věc, přičemž jeho četné zprávy se objevily v *The New York Times* a dalších předních novinách. Po svém návratu vydal knihu z roku 1940 shrnující všechny své informace, zdánlivě stejně nestrannou jako jeho dřívější svazek z roku 1917. Jeho zpravodajství pravděpodobně představuje jednu z nejobektivnějších a nejobsáhlejších amerických zpráv o všední domácí povaze nacionálně socialistického Německa, a proto se může moderním čtenářům ponořeným osmdesáti lety stále nerealističtější hollywoodské propagandy zdát poněkud šokující.

Do temnoty

Necenzurovaná zpráva z nitra Třetí říše ve válce

Lothrop Stoddard • 1940 • 79 000 slov

A ačkoli to naše standardní historie nikdy nepřipustí, skutečná cesta k válce se zdá být zcela odlišná, než si většina Američanů myslí. Rozsáhlé dokumentární důkazy od znalých polských, amerických a britských představitelů dokazují, že tlak z Washingtonu byl klíčovým faktorem pro vypuknutí evropského konfliktu. Přední američtí novináři a veřejní intelektuálové té doby, jako John T. Flynn a Harry Elmer Barnes, skutečně veřejně prohlásili že se obávali, že Franklin Roosevelt se snaží vyvolat velkou evropskou válku v naději, že ho to zachrání před zjevným ekonomickým neúspěchem jeho reform Nového údelu a možná mu dokonce poskytne záminku k tomu, aby se ucházel o bezprecedentní třetí funkční období. Vzhledem k tomu, že přesně to se nakonec stalo, by se taková obvinění stěží zdála zcela nepřiměřená.

A v ironickém kontrastu s domácími neúspěchy FDR byly Hitlerovy vlastní ekonomické úspěchy obrovské, což je pozoruhodné srovnání od doby, kdy se oba vůdci dostali k moci během několika týdnů po sobě na začátku roku 1933. Jak jednou poznamenal ikonoklastický levičák Alexander Cockburn v roce 2004 Sloupec *protiděrování* :

Když se [Hitler] dostal k moci v roce 1933, nezaměstnanost dosahovala 40 procent. Hospodářské oživení přišlo bez stimulu výdajů na zbrojení... Byly tam rozsáhlé veřejné práce, jako jsou dálnice. Věnoval malou pozornost deficitu nebo protestům bankéřů proti jeho politice. Úrokové sazby se držely nízko a i když byly mzdy navázány, rodinný příjem se zvýšil z důvodu plné zaměstnanosti. V roce 1936 nezaměstnanost klesla na jedno procento. Německé vojenské výdaje zůstaly nízké až do roku 1939.

Nejen Bush, ale i Howard Dean a demokraté by se mohli od onoho raného keynesiánského Hitlera poučit v hospodářské politice.

Vzkříšením prosperujícího Německa, zatímco téměř všechny ostatní země zůstaly utápěny v celosvětové Velké hospodářské krizi, Hitler sklídl zářící uznání od jednotlivců napříč celým ideologickým spektrem. Po delší návštěvě v roce 1936 David Lloyd George, bývalý britský premiér z válečných dob, vznešeně chválil kancléře jako „George Washingtona z Německa“, národního hrdinu největšího formátu. V průběhu let jsem tu a tam viděl věrohodná tvrzení, že během třicátých let byl Hitler široce uznáván jako nejpopulárnější a nejúspěšnější národní vůdce světa, a skutečnost, že byl vybrán jako Muž roku 1938 časopisu *Time* na podporu tohoto přesvědčení.

Pouze mezinárodní židovstvo zůstalo silně nepřátelské vůči Hitlerovi, rozhořčeno jeho úspěšným úsilím vytlačit 1% německé židovské populace ze sevření, které získali nad německými médii a financemi, a místo toho řídit zemi v nejlepší zájmu 99% německé většiny. Pozoruhodnou nedávnou paralelou bylo obrovské nepřátelství, které vyvolal Vladimir Putin poté, co svrhl hrstku židovských oligarchů, kteří se zmocnili kontroly nad ruskou společností a ožebračili většinu populace. Putin se pokusil zmírnit tento problém tím,

že se spojil s určitými židovskými prvky, a zdá se, že Hitler udělal totéž, když podpořil nacisticko-sionistické ekonomické partnerství, která položila základ pro vytvoření Státu Izrael a tím přivedla na palubu malou, ale rostoucí židovskou sionistickou frakci.

Po útocích z 11. září židovští neokonzervativci tlačili Ameriku směrem ke katastrofální válce v Iráku a následnému zničení Blízkého východu, přičemž mluvící hlavy v našich televizích donekonečna prohlašovaly, že „Saddám Husajn je další Hitler“. Od té doby jsme pravidelně slyšeli stejný slogan opakovat v různých upravených verzích, když bylo řečeno, že „Muammar Kaddáfí je další Hitler“ nebo „Mahmúd Ahmadínežád je další Hitler“ nebo „Vladimir Putin je další Hitler“ nebo dokonce „Hugo Chávez je další Hitler.“ Posledních pár let byla naše americká média neúnavně plná tvrzení, že „Donald Trump je další Hitler“.

Na počátku 21. století jsem očividně poznal, že irácký vládce je drsný tyran, ale smál jsem se absurdní mediální propagandě, protože jsem velmi dobře věděl, že Saddám Husajn nebyl žádný Adolf Hitler. Ale s neustálým růstem internetu a dostupností milionů stránek periodik poskytovaných mým projektem digitalizace jsem byl docela překvapen, když jsem postupně také zjistil, že Adolf Hitler nebyl žádný Adolf Hitler.

Možná by nebylo úplně správné tvrdit, že příběh druhé světové války byl ten, že Franklin Roosevelt se snažil uniknout svým domácím potížím tím, že zorganizoval velkou evropskou válku proti prosperujícímu, mírumilovnému nacistickému Německu Adolfa Hitlera. Ale myslím si, že tento obrázek je pravděpodobně poněkud blíže skutečné historické realitě než převrácený obrázek, který se běžněji vyskytuje v našich učebnicích.

Amerika a současná rovnováha sil proti Rusku

Po více než sto let byly všechny americké války vedeny proti naprosto překonaným protivníkům, protivníkům, kteří vlastnili pouhý zlomek lidských, průmyslových a přírodních zdrojů, které jsme my a naši spojenci ovládali. Tato obrovská výhoda pravidelně kompenzovala mnoho našich vážných raných chyb v těchto konfliktech. Takže hlavním problémem, kterému naši volení vůdci čelili, bylo pouze přesvědčit často velmi zdráhavé americké občany, aby podpořili válku, a proto mnoho historiků tvrdilo, že takové incidenty jako potopení Maine a Lusitanie a útoky v Pearl Harbor a Tonkin Bay byly organizovány nebo manipulovány přesně za tímto účelem. Tato obrovská výhoda potenciální moci byla jistě případem, kdy v Evropě vypukla druhá světová válka, a Schultze-Rhonof a další zdůrazňovali, že britské a francouzské impérium podporované Amerikou disponovalo potenciálními vojenskými zdroji výrazně převyšujícími německé, středně velké impérium. velikost země menší

než Texas. Překvapením bylo, že i přes tak ohromující šance se Německo několik let ukázalo jako velmi úspěšné, než nakonec prohrálo.

Věci však téměř nabraly úplně jiný směr. Jak jsem popsal v článku z roku 2019, po více než tři generace všechny naše historické knihy zcela vylučují jakoukoli zmínku o jednom z nejzásadnějších zlomů dvacátého století. Počátkem roku 1940 byli Britové a Francouzi na samém pokraji zahájení velkého útoku proti neutrálnímu SSSR v naději, že zničí Stalinova ropná pole Baku pomocí největší strategické bombardovací kampaně ve světové historii a možná v důsledku toho svrhnou jeho režim. . Pouze náhlá Hitlerova invaze do Francie tomuto plánu zabránila, a pokud by byl výpad tanků o několik týdnů odložen, Sověti by byli nuceni do války na německé straně. Plná německo-sovětská vojenská aliance by se snadno vyrovnala zdrojům spojenců včetně Ameriky, čímž by pravděpodobně zajistila Hitlerovo vítězství.

Ale tento velmi těsný únik ze strategické katastrofy ve druhé světové válce byl zcela zasypán paměťovou dírou a pochybuji, že si to jeden současný tvůrce politiky DC ze sta vůbec uvědomuje, natož aby náležitě uznal jeho význam. To posiluje obrovskou aroganci, že Amerika nikdy nebude muset čelit protichůdným silám srovnatelné síly.

Vezměme si postoj přijatý během současného konfliktu s Ruskem, těžkého střetu studené války, který by se mohl stát horkým.

Navzdory své velké vojenské síle a obrovskému jadernému arzenálu se Rusko zdá být stejně nesrovnatelné jako jakýkoli bývalý americký nepřítel. Včetně zemí NATO a Japonska má americká aliance výhodu 6 ku 1 v populaci a převahu 12 ku 1 v ekonomickém produktu , což jsou klíčové šlachy mezinárodní moci. Takový obrovský nepoměr je implicitní v postojích našich strategických plánovačů a jejich mediálních hlásných troub.

To je ale velmi nereálný pohled na skutečnou korelaci sil. Před vypuknutím ukrajinské války strávila Amerika léta primárně zaměřením svého nepřátelství proti Číně, vytvořením vojenské

aliance proti této zemi, zavedením sankcí, aby ochromila Huawei, globálního technologického šampióna Číny, a pracovala na zničení olympijských her v Pekingu, přičemž také přitahovala velmi blízko červené linii aktivní podpory tchajwanské nezávislosti. Dokonce jsem tvrdil, že existují silné, možná zdrcující důkazy, že vypuknutí Covidu ve Wu-chanu bylo pravděpodobně výsledkem biologického útoku zlotřilých prvků Trumpovy administrativy. Pouhé dva týdny před ruským útokem na Ukrajinu tedy Putin a čínský vůdce Si Ťin-pching uspořádali své 39. osobní setkání v Pekingu aprohlásil, že jejich partnerství nemá „žádné limity“. Čína jistě podpoří Rusko v jakémkoli globálním konfliktu.

Mezitím americké nekonečné útoky a hanobení Íránu pokračují po celá desetiletí a vyvrcholily před dvěma lety naší vraždou nejvyššího vojenského velitele země Kásema Solejmáního, který byl zmíněn jako vedoucí kandidát v íránských prezidentských volbách v roce 2021. Spolu s naším izraelským spojencem jsme za poslední desetiletí také zavraždili mnoho předních íránských vědců a v roce 2020 Írán veřejně obvinil Ameriku, že proti jejich zemi vypustila biologickou zbraň Covid, která nakazila velkou část jejich parlamentu a zabila mnoho členů jejich politická elita. Írán by se jistě postavil také na stranu Ruska.

Amerika spolu se svými spojenci v NATO a Japonskem má obrovskou převahu v jakémkoli testu globální síly proti samotnému Rusku. To by však neplatilo proti koalici složené z Ruska, Číny a Íránu, a skutečně si myslím, že druhá skupina by mohla mít ve skutečnosti navrch, vzhledem k její obrovské váze obyvatelstva, přírodních zdrojů a průmyslové síle.

Od pádu Sovětského svazu v roce 1991 si Amerika užívala unipolární okamžik, kdy vládla jako jediná světová hypervelmoc. Ale tento status podpořil naši přehnanou aroganci a mezinárodní agresi proti mnohem slabším cílům, což nakonec vedlo k vytvoření mocného bloku států ochotných se nám postavit.

Jedním z největších strategických aktiv Ameriky byla naše drtivá kontrola nad globálními médii, která utváří vnímanou povahu reality pro mnoho miliard, včetně většiny světových elit. Ale jedním neodmyslitelným nebezpečím takové nezpochybnitelné propagandistické síly je pravděpodobnost, že naši vůdci nakonec uvěří svým vlastním lžím a přeháněním, a tak se rozhodnou na základě předpokladů, které neodpovídají realitě.

Když jsme po dvaceti letech okupace a utracených bilionech dolarů konečně opustili Afghánistán, naši vojenští plánovači byli přesvědčeni, že režim těžce ozbrojených klientů, který jsme zde zanechali, zůstane u moci alespoň šest měsíců nebo déle; místo toho během několika dní padla do rukou Talibanu.

Mnohem důležitější příklad zdůraznil Ray McGovern ve své prezentaci z 3. března. Během loňského červnového summitu Biden-Putin řekl náš prezident ruskému vůdci, že plně chápeme hrozný tlak, kterému čelí ze strany Číňanů, a jeho strach z jejich vojenské hrozby. Taková prohlášení musela být ruským vedením národní bezpečnosti považována za čiré šílenství a za silné znamení zcela klamné povahy amerického zahraničněpolitického establishmentu, kterému čelili. Protože takové bizarní názory mohou přimět Ameriku, aby podnikla kroky poškozující ruské zájmy, Putin se pokusil tuto bublinu nereálnosti prorazit tím, že zorganizoval společné veřejné prohlášení se svým blízkým čínským protějškem, v němž potvrdil, že jejich vztah je „více než spojení“.

Watch Video At: https://youtu.be/ppD_bhWODDc

Tato velmi viditelná deklarace měla za cíl donutit establishment DC, aby uznal existenci mocného rusko-čínského bloku, a tím ho přesvědčit, aby zajistil důležité ústupky od svého ukrajinského klientského státu, ale zjevně bezvýsledně. Místo toho Ukrajina veřejně deklarovala svůj záměr získat jaderné zbraně a Putin se rozhodl, že válka je jeho jedinou možností.

Bismarck prý kdysi vtipkoval, že existuje zvláštní Prozřetelnost pro opilce, hlupáky a Spojené státy americké. Obávám se však, že jsme se nyní příliš mnohokrát stáhli z té Prozřetelnosti a možná budeme nést následky.

Související čtení:

- [American Pravda: Pochopení druhé světové války](#)
- [Americká Pravda: Jak Hitler zachránil spojence](#)
- [Americká Pravda: Židé a nacisté](#)
- [Odvrácení světového konfliktu s Čínou](#)
- [Americká Pravda: Kdo sestřelil let MH17 na Ukrajině?](#)

← [Supervirální a důležitý rumb... Ukrajina a bioválečné konspirační teorie](#) →

[Přihlaste se k odběru nových sloupců](#)

• Kategorie: [Zahraníční politika](#) , [Historie](#) , [Ideologie](#) • Štítky: [Adolf Hitler](#) , [Americká média](#) , [Americká armáda](#) , [Americká Pravda](#) , [HotNews](#) , [Židé](#) , [NATO](#) , [nacistické Německo](#) , [Rusko](#) , [Ukrajina](#) , [Vladimir Putin](#) , [2. světová válka](#)

[RSS](#)

Americká série Pravda

- [Život a odkaz generálporučíka Williama Odoma](#)
8. září 2008 • 2 500 slov • 18 komentářů
- [Americká Pravda: Měl Rambo pravdu?](#)
25. května 2010 • 1 300 slov • 88 komentářů
- [Vzestup Číny, pád Ameriky](#)
17. dubna 2012 • 6 700 slov • 432 komentářů
- [Čínský melamin a americký Vioxx: Srovnání](#)
17. dubna 2012 • 1 800 slov • 69 komentářů
- [Mýtus americké meritokracie](#)
28. listopadu 2012 • 26 200 slov • 254 komentářů
- [Naše americká Pravda](#)
29. dubna 2013 • 4 500 slov • 161 komentářů
- [Americká Pravda: Televize reality](#)
6. května 2013 • 900 slov • 18 komentářů
- [Americká Pravda: Sudy střelného prachu a jisker](#)
17. května 2013 • 1 200 slov • 4 komentáře
- [American Pravda: ZeroHedge](#)
31. května 2013 • 800 slov • 28 komentářů
- [American Pravda: "Liberal Bias"](#)
June 5, 2013 • 1,200 Words • 14 Comments
- [American Pravda: Who Shot Down Flight MH17 in Ukraine?](#)
August 14, 2014 • 2,100 Words • 315 Comments
- [John McCain: When "Tokyo Rose" Ran for President](#)
March 9, 2015 • 4,200 Words • 268 Comments
- [The Myth of American Meritocracy and Other Essays](#)
March 4, 2016 • 1,800 Words • 28 Comments
- [American Pravda: The Legacy of Sydney Schanberg](#)
July 13, 2016 • 3,500 Words • 155 Comments

- [American Pravda: Relying Upon Maoist Professors of Cultural Studies](#)
July 18, 2016 • 1,900 Words • 66 Comments
- [American Pravda: Will There be a *Spotlight* Sequel to *The Killing Fields*?](#)
July 25, 2016 • 2,700 Words • 48 Comments
- [American Pravda: Mass Deaths and Morning Newspapers](#)
August 1, 2016 • 1,700 Words • 85 Comments
- [John McCain's "Tokyo Rose" Propaganda Broadcast---Now Found and Released!](#)
August 5, 2016 • 400 Words • 44 Comments
- [American Pravda: Did the US Plan a Nuclear First Strike Against Russia in the Early 1960s?](#)
August 15, 2016 • 2,500 Words • 228 Comments
- [American Pravda: Was General Patton Assassinated?](#)
August 22, 2016 • 2,400 Words • 521 Comments
- [American Pravda: Alexander Cockburn and the British Spies](#)
August 29, 2016 • 2,700 Words • 301 Comments
- [American Pravda: How the CIA Invented "Conspiracy Theories"](#)
September 5, 2016 • 2,600 Words • 495 Comments
- [American Pravda: The KKK and Mass Racial Killings](#)
September 19, 2016 • 3,200 Words • 555 Comments
- [American Pravda: The Destruction of TWA Flight 800](#)
September 26, 2016 • 2,800 Words • 398 Comments
- [American Pravda: Breaching the Media Barrier](#)
October 24, 2016 • 2,500 Words • 208 Comments
- [The Remarkable Historiography of David Irving](#)
June 4, 2018 • 1,700 Words • 592 Comments
- [American Pravda: When Stalin Almost Conquered Europe](#)
June 4, 2018 • 4,200 Words • 806 Comments
- [American Pravda: Our Great Purge of the 1940s](#)
June 11, 2018 • 5,500 Words • 274 Comments

- [American Pravda: The JFK Assassination, Part I - What Happened?](#)
June 18, 2018 • 4,800 Words • 1,255 Comments
- [American Pravda: The JFK Assassination, Part II – Who Did It?](#)
June 25, 2018 • 8,000 Words • 1,030 Comments
- [American Pravda: Our Deadly World of Post-War Politics](#)
July 2, 2018 • 5,700 Words • 330 Comments
- [American Pravda: Post-War France and Post-War Germany](#)
July 9, 2018 • 6,600 Words • 542 Comments
- [American Pravda: Oddities of the Jewish Religion](#)
July 16, 2018 • 7,800 Words • 1,661 Comments
- [American Pravda: The Bolshevik Revolution and Its Aftermath](#)
July 23, 2018 • 6,900 Words • 928 Comments
- [American Pravda: The Nature of Anti-Semitism](#)
July 30, 2018 • 5,500 Words • 673 Comments
- [American Pravda: Jews and Nazis](#)
August 6, 2018 • 6,900 Words • 622 Comments
- [American Pravda: Holocaust Denial](#)
August 27, 2018 • 17,600 Words • 2,327 Comments
- [American Pravda: 9/11 Conspiracy Theories](#)
September 10, 2018 • 11,000 Words • 2,384 Comments
- [American Pravda: The ADL in American Society](#)
October 15, 2018 • 7,300 Words • 752 Comments
- [American Pravda: Racial Discrimination at Harvard](#)
October 22, 2018 • 10,300 Words
- [American Pravda: Racial Discrimination at Harvard](#)
October 22, 2018 • 10,300 Words • 578 Comments
- [American Pravda: Amazon Book Censorship](#)
March 11, 2019 • 7,600 Words • 694 Comments
- [American Pravda: How Hitler Saved the Allies](#)
May 13, 2019 • 8,300 Words • 944 Comments
- [Americká Pravda: Tajemství vojenské rozvědky](#)
10. června 2019 • 12 500 slov • 1 620 komentářů

- Americká Pravda: Síla organizovaného zločinu
15. července 2019 • 13 000 slov • 659 komentářů
- Americká pravda: John McCain, Jeffrey Epstein a Pizzagate
29. července 2019 • 6 400 slov • 938 komentářů
- American Pravda: Pochopení druhé světové války
23. září 2019 • 20 500 slov • 1 488 komentářů
- American Pravda: Mossad Assassinations
27. ledna 2020 • 27 300 slov • 1 081 komentářů
- American Pravda: Naše koronavirová katastrofa jako Blowback biovášky?
21. dubna 2020 • 7 400 slov • 1 638 komentářů
- Americká Pravda: Naše sporné volby
14. ledna 2021 • 2 000 slov • 627 komentářů

Nedávno od autora

Související kusy od autora

Souvisejícího zájmu

← Supervirální a důležitý rumb... Ukrajina a bioválečné konspirační teorie →